

Vznik islámu

Muslimové věří, že když Muhammad (narozen roku 570 v Mekce) dovršil svých 40 let, dostalo se mu poprvé Božího zjevení prostřednictvím archanděla Gabriela. Tato zjevení, která pokračovala dalších 23 let, jsou známá v písemné podobě jako Korán. Muslimové věří, že Muhammad byl poslední prorok, jenž ucelil poznání Božích zákonů předávaných předchozími proroky, mimo jiné Ježíšem, který byl velmi zohledňován, avšak jako prorok, ne jako Bůh.

Za první manželku si Muhammad vzal velice emancipovanou a bohatou obchodnici, která na něj měla velký vliv. Muhammad se později oženil ještě několikrát, jeho polygamní rodina však v té době nikoho nepohoršovala, naopak byla chválená jako důkaz jeho mužnosti, schopností a postavení. Rozhodně není možné využít argument, že Muhammad nebyl dostatečně asketický či svatý k tomu, aby mohl být prorokem jako Ježíš. Nejen že slovo asketický nemělo v tehdejší prostředí žádný význam, ale nezapomeňme, že někteří proroci ze Starého Zákona také žili v polygamii.

Muhammad se na svých cestách po Arábii a Sýrii seznámil s učením křesťanů a Židů, svaté knihy však nikdy nečetl, protože byl negramotný. Patrné analogie mezi Biblií a Koránem jsou připisovány jeho prorockým schopnostem. Počátky jeho zjevení datuje islamistika do roku 610. Ve svých veřejných vystoupeních (od roku) 613 narážel nejprve na posměch a lhostejnost obyvatel Mekky, později čím dál více na otevřený odpor a byl nazýván bláznem (což nám může připomínat nepřijetí Ježíše Krista v Jeruzalémě). Muhammadovi stoupenci byli krutě pronásledováni, a proto v roce 622 celá komunita emigrovala do města Mediny, kde vytvořila nové politické společenství založené na ideové islámské soudržnosti – islámskou obec (ummu). Tato událost – „hidžra“ – je počátkem islámského letopočtu. V této době se vyznačil islám oproti židovství a křesťanství (oběma se podle něj dostalo jenom části zjevení a obě náboženství se dopustila jistých falzifikací) a rozvinul pojetí návaznosti pravé víry na Abrahama. Až v roce 624 povolil Muhammad svým následovníkům vést válku, a to jen za znovunabytí svých majetků v Mekce (jeden z mnoha významů slova džihád). Sám se snažil o mírové řešení a Mekka se nakonec podrobila pod podmínkou milosti pro všechny, kdo složí zbraně. Muhammad učinil svatyni Kaabu v Mekce hlavním místem uctívání Boha, a nahradil tak dosavadní poutní místo a modlitební směr – Jeruzalém.

Brzy po jeho smrti ve věku 63 let zatoužili jeho následovníci zachytit písemně nejen Prorokova zjevení a ponaučení, ale i jeho osobní příklad, a tak byly jednotlivé súry (oddíly) do té doby zachycené na různých materiálech (kosti, kůže) sepsány do jedné knihy –

Vznik islámu

Koránu. Po smrti Muhammada přijal titul „nástupce Posla Božího“ – chalífy, jeho přítel a tchán. Toto nástupnictví uznává velká část muslimů jako součást tradice sunny. V protikladu stojí ší'a, odštěpená větev, vzniklá z politického seskupení, které se hned po Muhammadově smrti domáhalo nejvyššího úřadu v osobě Muhammadova zetě. Rozkol mezi sunnity a ší'ity lze s jistým zjednodušením přirovnat k západní tradici křesťanství a pravoslaví.

Posvátným místem islámu a středem světa je svatyně Kaaba v Mekce, která je považována za zemský obraz dokonalé svatyně v nebi. Stavěl ji údajně již Adam a ve stavbě pokračoval starozákonní Abraham. Jejím centrum tvoří černý kámen pravděpodobně meteorického původu. Arabové před Muhammadovým vystoupením v Kaabě uctívali svá božstva. Muhammad svatyni očistil od „model“ a učinil ji nejposvátnějším místem islámu. Muslimové celkého světa se při modlitbě obracejí jejím směrem.

